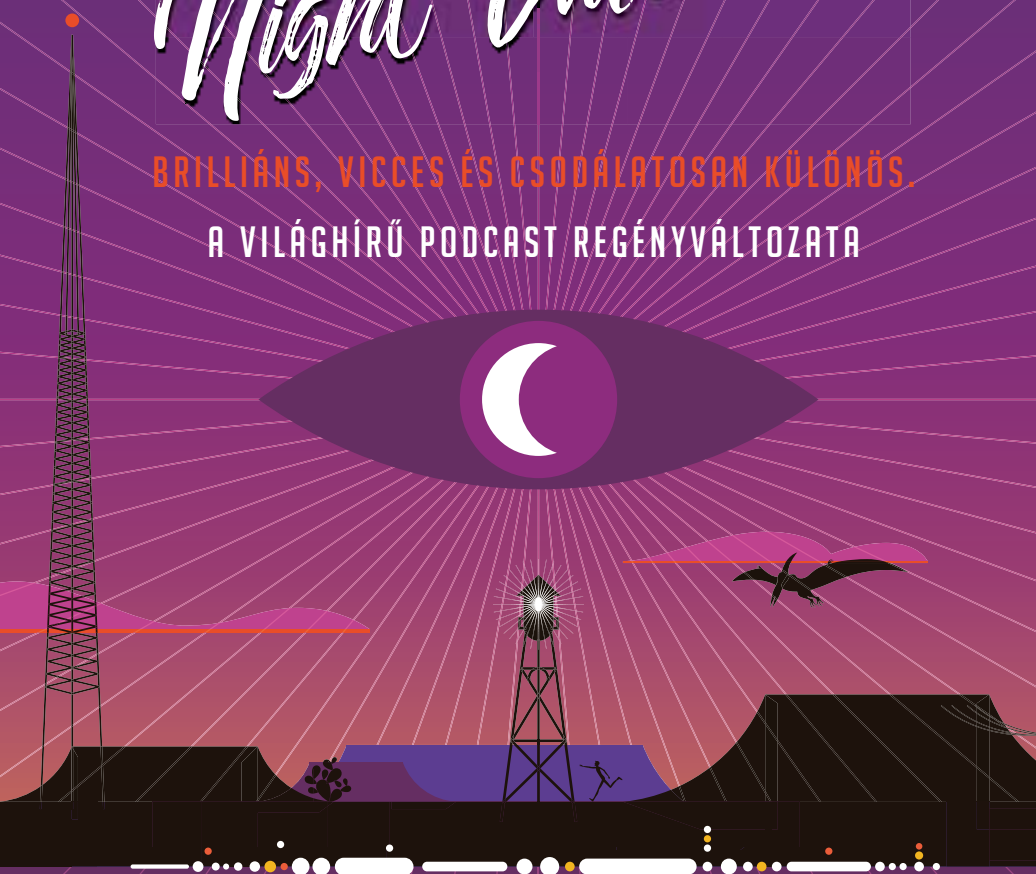

JOSEPH FINK ÉS JEFFREY CRANOR

Üdvözljük Night Vale-ben!

BRILLIÁNS, VICCES ÉS CSODÁLATOSAN KÜLÖNÖS.

A VILÁGHÍRŰ PODCAST REGÉNYVÁLTOZATA

Dream
válogatás

*N*ight Vale olyan kisváros egy névtelen sivatagban, valahol a határtalan amerikai Délnyugaton, ahol a kísértetek, az angyalok, a marslakók és a titokzatos összeesküvés-elméletek hozzátartoznak a mindennapokhoz. Itt lakik két nő, akiknek külön-külön megvan a maga titka, ám egy rejtélyes véletlennek köszönhetően a sorsuk egyszer csak keresztezi egymást. Jackie Fierro, a helyi zálogház tizenkilenc éves tulajdonosa. Egy nap egy különös, barna zakós férfi, aki szarvasbőr koffert hurcol magával, zálogba csap nála egy papírt, amire azt írták: King City. Ettől kezdve megmagyarázhatatlan események láncolata veszi kezdetét. És ami ennél is aggasztóbb, hogy a férfit látszólag senki sem emlékszik. Jackie elhatározza, hogy megfejti King City és a barna kabátos ember titkát.

Diane Crayton az iskolaszék pénztárosa. Van egy fia, a mélabús Josh, aki alakváltó. Diane újabban mindenütt a gyereke apját látja, aki semmit sem változott azóta, hogy kamaszkoruk egy szép napján elhagyta Diane-t. Josh egyre nagyobb érdeklődést mutat az apja iránt, ez pedig egy olyan katasztrófához vezet, amit bár Diane előre lát, nem tud megakadályozni.

Diane és Jackie élete összetalálkozik, amikor mind a ketten két szó előtt állnak: King City. Talán ez a város hordozza a megoldást mindkettőjük rejtélyére, valamint jövőjükre... amennyiben sikerül megtalálniuk ezt a helyet.

Joseph Fink a nagysikerű podcast, az Üdvözljük Night Vale-ben! írója. Huszonöt éves volt, amikor megalapította a Commonplace Books kiadót. Joseph Kaliforniában született.

Jeffrey Cranor ennek a könyvnek a társszerzője. Ezenkívül táncjátékokat és színdarabokat is ír. Feleségével, Jillian Sweeney koreográfussal jelenleg New Yorkban élnek.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.welcometonightvale.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A szerzők a feltűnések és az eltűnések fantáziadús, vicces misztériumdrámájává álmodták át a bombasikerű Üdvözljük Night Vale-ben! podcastet, mely megkapó képet fest mindazokról a belső utakról, amelyeken önmagunk megismerése felé bukácsolunk.”

Amazon

„Különös és szürreális könyv, amely vibrál és változik olvasás közben. Egyszerre barátságos és ijesztő, komikus és sötét, ragyogó és rideg. A regény egy meglepően egzisztenciális elmélkedés az idő és a valóság természetéről.”

Barnes and Noble

„Élvezetes olvasmány még azoknak is, akik most először lépnek be ebbe az abszurd, varázslatos, lebilincselő, de bizarr városba. A hely lenyűgöző, ugyanakkor itt mindig bujkál valami rejtett fenyegetés. A mese a podcast ismerete nélkül is élvezhető.”

Kirkus Reviews

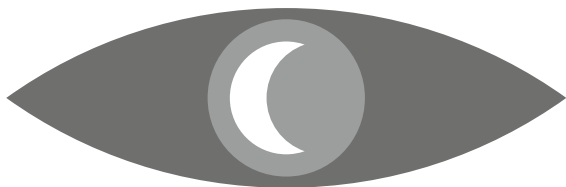
„A könyv remekül ért a trükkhöz, hogy a szürreálissal miként kell kiemelni és hangsúlyozni a reálisat. Egy igen különös expedíció egy bizarr városba, amely valahol egy mit sem sejtő, de létező világ. Talányai nem azért léteznek, hogy megfejtsék őket, hanem egyszerűen csak örömmel fogadott kikapcsolódást kínálnak.”

Publishers Weekly

*Dream
válogatás*

JOSEPH FINK ÉS JEFFREY CRANOR

Üdvözljük
Night Vale-ben!

—•— részlet —•—

Night Vale-ben így működik a zálogház:

Először is szükség van valamire, amit el lehet zálogosítani.

Ehhez sok idő kell, élettél és egzisztálással töltött évek, amíg elérünk arra a pontra, ahol elhisszük, hogy létezőnk, hogy létezik egy tárgy, létezik a tulajdonlás fogalma, és legyen bármily valószínűtlen, ezek az abszurd hitek végül úgy kapcsolódnak össze, hogy eredményeképpen birtoklunk egy tárgyat.

Jó munka. Gratula.

Másodszor, amint elhisszük, hogy van egy tárgyunk, el kell érnünk azt a pontot, ahol nagyobb szükségünk van a pénzre, mint a tárgyra. Ez a legkönnyebb lépés. Csak birtoklunk kell a tárgyat és egy testet, amelynek szükségletei vannak, azután várhatunk.

Night Vale városának egyetlen zálogházát az ifjú Jackie Fierro működteti. Neve nincs a boltnak, de ha szükségünk van rá, tudni fogjuk, hol keressük. Ez a tudás váratlanul érkezik, gyakran zuhanyozás közben. Ilyenkor összeomlunk a fényesen világító feketeségben, és négykézláb találjuk magunkat, miközben zuhog ránk a meleg víz, és tudni fogjuk, hol van a zálogház. Megcsap a doh és a szappan szaga, és belénk nyilall a pánik, mert olyan egyedül vagyunk. Olyan lesz, mint a legtöbb zuhanyozás.

Mielőtt felajánlhatnánk Jackie-nek a tárgyat, először kezett kell mosnunk, ezért az üzletben mindenfelé vannak tisztított vízzel töltött lavórok. Kézmosás közben kántálnunk kell egy kicsit. Természetesen minden kézmosásnál kántálnunk kellene. Higiénikus.

Amint kellően megtisztultunk, letesszük a tárgyat a pultra, Jackie pedig megvizsgálja.

Jackie fölrakja a lábát a pultra. Hátradől.

– Tizenegy dollár – fogja mondani. Mindig ezt mondja.
– Tizenegy dollár. – Nem válaszolunk. Végső soron fölöslegesek vagyunk ehhez az eljáráshoz. Végső soron fölöslegesek vagyunk.

– Nem, nem – mondja majd Jackie, és legyint. Azután megmondja a valódi árat. Rendszerint pénzt kér. Néha mást. Olykor álmokat, tapasztalatokat, látomásokat.

Azután meghalunk, de csak egy kis időre.

A tárgy kap egy árcédulát. Tizenegy dollár. A zálogházban mindennek ez az ára, akármennyi kölcsönt ad is rá Jackie.

Amikor már nem vagyunk holtak, kapunk egy cédulát, amellyel később kiválthatjuk a tárgyat, vagy bármikor megnevezhetjük a cédulát, amely emlékeztet a tárgyra. Az emlékeztetés ingyenes.

Mi most elhagyjuk ezt a történetet. Csak példák voltunk, egyébként is valószínűleg biztonságosabb nekünk, ha nem vagyunk benne ebben a történetben.

Jackie Fierro a kirakaton át kilesett a parkolóba. Senki sem jött. Úgyis éppen be akart zárni. Relatív értelemben úgyis éppen be akart zárni, és úgyis éppen ki akart nyitni.

A kirakat mögött terült el a parkoló, azon túl pedig a sivatag, majd az ég, nagyjából üresen, pár csillaggal. Jackie szempontjából minden távol volt, a pult mögül minden épp olyan elérhetetlennek tűnt.

Nemrég múlt tizenkilenc. Amióta az eszéet tudta, mindig nemrég múlt tizenkilenc. A zálogház hosszú ideje, talán évszázadok óta az övé volt. Az órák és a naptárak nem működnek Night Vale-ben. Az idő sem.

A zálogház örök tizenkilences tulajdonosa kizárólag akkor hagyta el a boltot, amikor az zárva volt, és kizárólag azért,

hogyan a lakásába menjen, ahol leült, a lábát felrakta a kávézóasztalra, és a közösségi rádiót hallgatta, vagy a helyi kábel-tévé híradóját nézte. Abból, ami a hírekben volt, a külvilág veszedelmesnek tűnt. Mindig valami világgrázó katasztrófa fenyegette Night Vale-t. Kóbor kutya. Értelmes izzó felhő, amely képes az akaratátvitelre (noha kevésbé fenyegető, amióta beválasztották a helyi iskolaszékbe). Vén tölgyfa ajtó egy különös, sivatagos másvilágra, ahol az aktuális polgármester hónapokra csapdába esett. Biztonságosabbnak látszott, ha az embernek nincsenek barátai, sem hobbi. Jobb, ha leül a munkahelyén, elvégzi a munkáját, azután otthon ül, pohárszám issza a narancslevet, bekapcsolja a rádiót, és biztonságban van mindentől, ami felboríthatja szokásos napirendjét.

Csöndben teltek a napjai, jobbára semmivel, részben gondolkodással. Néhanapján újrakatalogizálta a leltárát. Más napokon letakarította a polcokat. Mindennap ült és gondolkodott. Megpróbált arra a napra gondolni, amikor átvette a boltot. Kellett lennie egy ilyen napnak, de nem jutott eszébe semmilyen részlet. Évtizedekkel ezelőtt történt. Nagyon fiatal volt. Mindkét állítás igaz volt.

Tudta, hogy az egyetem olyan hely, ahova a tizenkilenc évesek járnak. Tudta, hogy más tizenkilenc évesek otthon laknak, és nehéz dolguk van a szűk munkaerőpiacon. Örült, hogy ő egyiket sem csinálja, így hát újra és újra és újra kinyitotta a zálogházat.

Megértette a világot, és a saját helyét benne. Megértette a semmit is. A világ és benne az ő helye semmi volt, és ő ezt megértette.

Mivel Night Vale-ben nem volt munkaidő, megérzésből tudta, mikor kell bezárni az üzletet. Amikor jött az érzés, akkor az ajtót be kellett zárni, le kellett emelni a zsanérról, és el kellett dugni biztos helyre.

Megjött az érzés. Levette a lábát a pultról. Ez is egy jó nap volt.

Josie, az öregasszony, aki a parkoló mellett lakott, bejött egy nyaláb olcsó műanyag flamingóval. Nagy vászonzsákban cipelte őket, és úgy borította ki a pultra, mint az aprópénzt.

– Nem magam miatt mondok le ezekről a kicsikékről – mondta Josie erős, hivatalos hangon a Jackie-től több méterrel jobbra eső, csupasz falnak, időnként legyintve a tenyerével –, hanem a jövő miatt.

Josie elhallgatott, a tenyerét továbbra is előre tartva. Jackie úgy döntött, vége a szónoklatnak.

– Jól van, na, adok tizenegy dollárt – mondta. Az öreg Josie összehúzott szemmel nézett a pusztá falra.

– Ó, rendben – Jackie megenyhült, megbökte az egyik flamingó puha, műanyag hasát – tudod mit, adok neked egy jó éjszakai alvást.

Josie vállat vont.

– Elfogadom.

Egy jó éjszakai alvás igen nagylelkű ajánlat. A flamingók nem értek semmit, de nagyon sok volt belőlük, és Jackie nem tudott ellenállni a kísértésnek. Sosem utasított vissza semmit.

– Vigyázz, ne érintsd meg őket közvetlenül – mondta Josie, miután feléledt a halálból.

Jackie egy rongyot használva egymás mellé fektette a flamingókat egy polcra, ahol mindegyik kapott egy kézzel írott, tizenegy dolláros árcédulát. A legtöbb dolgot úgysem ajánlatos megérinteni, gondolta Jackie.

– Viszlát, drágám – mondta Josie, és átvette az elismervényt, amelyet Jackie töltött ki. – Gyere el néha és beszéljess az angyalokkal. Érdeklődtek felőled.

Az angyalok az öreg Josie-val laktak a kicsiny sorházában, amely már nem volt sorház, mert egyedül maradt a város szélén. Az angyalok végezték nála a háztartási munkát, Josie szerény bevételhez jutott azzal, hogy eladogatta a tárgyakat, amelyeket megérintettek. Senki nem értette, miért élnek vele

az angyalok. Nagyon keveset tudtak az angyalokról. Csak néhány dolgot.

Angyalok természetesen nem léteznek. Tilos a létezésükön gondolkodni, vagy akár egy dollárt adni nekik, amikor elfelejtenek aprót vinni magukkal a buszra, és az áruház körül tipródni, hogy váltsanak föl nekik egy dollárt. Az angyalok mennyei rangsora dőre álom, és egyébként is tiltott tudás Night Vale polgárai számára. Night Vale összes angyala Josie-val lakott a parkoló mellett. Night Vale-ben nincsenek angyalok.

Déltájt Jackie szerzett egy autót. Mercedes volt, alig néhány éves, és egy szürke, hajszálcsíkos, sárfoltos öltönyt viselő fiatalember akarta sürgősen elzálogosítani. Imponáló volt, ahogy feltette a pultra, de megvan ennek is a módja, és a Mercedesnek fönt kellett lennie a pulton. A fiatalember kezét mosott és kántált. A víz barnára és vörösre változott.

A lány öt dollárt ajánlott neki, amit tizenegyből alkudott le. A fiatalember nevetve átvette a pénzt és a zálogcédulát.

– Ez egyáltalán nem vicces – magyarázta nevetve.

Végül késő délután, egy Diane Crayton nevű nő érkezett – amikor Jackie megérzése már csaknem zárást jelzett.

– Segíthetek? – kérdezte. Nem is tudta, miért kérdezi, mert Jackie ritkán üdvözölte az embereket, akik beléptek az üzletbe.

Jackie tudta, ki Diane. Ő szervezte az iskolaszék jótékonyági akcióit. Néha beugrott, és hozott röplapokat, mint például: „A Night Vale-i középiskola jótékonyági akciója! Segítsen, hogy a gyermekek megkapják azt a városilag jóváhagyott oktatást, ami jár nekik. Támogatása feltétlenül szükséges és méltánylandó!”

Jackie pontosan olyan asszonynak látta Diane-t, aki tevékenyen támogatja az adományozást, az arca kedves, és praktikus ruhákat visel. Azt is gondolta, hogy Diane jó lenne hitelügyintézőnek a konzervatív sminkjével és a komoly

viselkedésével. De jó lett volna gyógyszerésznek is, ha hajlandó lett volna az előírással fehér köpenyt, gázálcot és csíppőig érő csizmát viselni.

Jackie sokféleképpen látta. Elsősorban olyannak, mint aki eltevédt a térben és az időben.

Diane elővett egy zsebkendőt a táskájából. Változatlanul réveteg arccal a plafont bámulva, egyetlen könnycseppet hullatott a kelmére.

– Ezt szeretném beadni – mondta, és végre Jackie-re pillantott.

Jackie megvizsgálta a zsebkendőt. A könnycsepp hamarosan megszárad.

– Tizenegy dollár. Ennyit adok érte – mondta.

– Elfogadom – felelte Diane. Lazán lógó karját fölemelte a táskáig.

Jackie átvette a könnyes zsebkendőt, és odaadta Diane-nak a pénzt és a zálogcédulát.

Az asszony a rövid halál után megköszönte, és kisietett a boltból. Jackie ráakasztotta a könnyes zsebkendőre az árcédulát, és a polcra tette.

Egész tisztességes nap. Az ajtón lógó táblát átfordította a ZÁRVA feliratra, keze megérintette a kirakatüveget, rajta hagyva annak szellemét, egy fölemelt kezét, amely mintha azt mondaná: „Állj!”, vagy „Gyere ide!”, vagy „Szia!”, vagy „Segítség!”, vagy egyszerűen csak annyit: „Itt vagyok. Legalább ez a kéz valódi.”

Lenézett a pultra, hogy megigazítsa a rajta levő tárgyakat, és amikor feltekintett, ott volt a férfi.

Barna zakót viselt és szarvasbőr koffert markolt. Normális, emberi vonásai voltak. Nem hiányzott karja vagy lába. Talán haja volt, talán kalapot viselt. Minden normális volt rajta.

– Helló – mondta. – Everettnek hívnak.

Jackie felsikoltott. A férfi tökéletesen normális volt. A lány sikoltott.

– Sajnálom – mondta Everett. – Zárva van?
– Nem, semmi baj, nem. Segíthetek?
– Igen, remélem – felelte a férfi. Zümmögés hallatszott valahonnan. A szájából?

– Van valamim, amit nagyon szeretnék zálogba tenni.
– Én... – szólalt meg a lány, aztán legyintett, jelezve mindazt, amit el akart mondani. A férfi biccentett a kezének.

– Köszönöm a segítségét. Bemutatkoztam már?

– Nem.

– Ó, elnézést. A nevem Emmett.

Kezet ráztak. A lány keze tovább remegett, miután elengedte a férfit.

– Nos, hát – mondta a férfi. – Itt van a tárgy.

Egy cédulát tett a pultra. Tompa ceruzával írott, elkenődött betűkkel az volt rajta: „KING CITY”. A kézírás reszketeg volt, a ceruzát keményen nyomták írás közben. A lány nem tudta levenni a szemét róla, bár nem értette, mi olyan érdekes rajta.

– Érdekes – mondta.

– Nem, nem nagyon – felelte a barna zakós férfi.

Kezet mosott, halkán kántált. Jackie-nek kényszerítenie kellett magát, hogy hátradőljön, és felrakja a lábát a pultra. Ezek a dolgok így működnek. Néhányszor ránézett a férfi arcára, de azonnal elfelejtette a vonásait, amint levette róla a szemét.

– Tizenegy dollár – mondta. A férfi hümmögött, amihez más hangocskák is csatlakoztak, láthatólag a szarvasbőr kofferből.

– Honnan van ez? – kérdezte a lány. – Miért adja be ide? Mit kezdjek vele?

A hangja magas és rekedt volt. Egyáltalán nem úgy hangzott, mint az övé.

A férfi harmonizálni kezdett a kofferből érkező hangokkal, és oda se figyelt Jackie kérdéseire.

– Nem, nem. Bocsánat – helyesbített a lány, annak tökéletes tudatában, hogy milyen ügyetlen tárgyalási technikát

használ. – Az én hibám. Harminc dollár és egy elképzelés az időről.

– Rendben – felelte a férfi mosolyogva. Tényleg mosoly volt?

Jackie leszámolt harminc dollárt, és ismertette elképzelését az időről.

– Ez nagyon érdekes – mondta a férfi. – Sosem gondoltam rá így. Általában nem gondolkodom.

Azután meghalt. Ezt az időt a lány rendszerint arra használta, hogy befejezze a papírmunkát, kitöltse a zálogcédulát. Most nem csinált semmit. Csak fogta a cédulát. A férfi már nem volt halott.

– Elnézést. A zálogcédula.

– Nincs rá szükség – felelte a férfi, aki talán még mindig mosolygott. A lány nem látta elég jól az arcát, hogy megállapítsa.

– Nem, ez a zálogcédula. Ezeket a dolgokat így kell intézni. – Firkálni kezdett a zálogjegyre, felírta az összes szükséges információt. Egy véletlenszerű számot („12.739”), a fényviszonyokat a tranzakció idején („jó”), általános benyomását az időjárásról („derengő”), gondolatait a jövőről („derengő, de kedvező”), és egy gyors vázlatot arról, hogyan kellene kinéznie a szívnek, ahelyett a lüktető szalma- és agyagcsomó helyett, amely rákszerűen kinő a mellünkben, mihelyt betöltjük a kilencet.

A férfi átvette a felé nyújtott cédulát, azután megköszönte, és megfordult, hogy távozzon.

– Viszontlátásra – mondta a lány.

– KING CITY – felelte a papírlap.

– Viszontlátásra – intett a férfi, és nem szólt.

– Várjon – szólt utána a lány –, nem mondta meg a nevét.

– Ó, igaza van – bólintott a férfi, kezével már az ajtót fogva. – A nevem Elliott. Örülök, hogy megismerhettem.

Nyílt és csukódott az ajtó. Jackie fogta a papírlapot, és hosszú élete folyamán először nem volt biztos benne, hogy mit csináljon ezután. Érezte, hogy évtizedek óta töretlen napirendje most megtört, mert valami másképpen történt. Ugyanakkor fogalma sem volt róla, miért érzi így. Csak egy papírlapról volt szó, csak éppen a kezében fogja, csak ennyi.

Befejezte a papírmunkát; az „elzálogosító személy” rubrikánál megakadt. Nem bírt emlékezni a férfi nevére. Még az arcát se tudta felidézni. Lenézett a papírlapra: „KING CITY”. Felnézett, hogy a kirakaton át egy pillantást vessen rá, és adjon egy lökést elakadt emlékezetének.

A pulttól látta a barna zakós férfit. Futott kifelé a sivatagba. Jackie épp csak kivehette a parkoló sarkának fényében. A férfi vadul lengette a karját és a koffert. Lába porfelhőket kavart mögötte, a fejét hátraszegte, a verejték úgy patakozott a nyakán, hogy még Jackie is látta. Ezzel a futással valami elől futnak, nem valami felé. Azután átlépte a fény halvány peremét, és eltűnt.

Itt van ez a ház. Sok más házhoz hasonló. Képzeljük el, hogy néz ki!

Ugyanakkor számos más háztól különbözik. Képzeljük el megint ezt a házat!

Tehát egyszerre hasonlít és eltér más házaktól, azaz pontosan olyan, mint az összes ház.

Az egyik dolog, amiben nem különbözik a többi háztól, az alakja. Házformájú. Ez határozottan ház, mondhatnák az emberek, ha egy képet mutatnának nekik róla.

Ugyanakkor éppen az alakja az, ami megkülönbözteti a többi háztól. Egy picit természetellenes alakja van. Határozottan egy ház, de valami más is, valami szépség, odabent a házban, mondhatnák az emberek, ha megmutatnák nekik a képet. Nem tudom, hogy a szép-e a megfelelő szó rá. Sokkal inkább olyan... olyan... Igazából felzaklat. Kérem, ne mutogassák tovább nekem azt a képet! Kérem, könyöröghetnek pár perccel később ugyanazok az emberek. Ez szörnyű, szörnyű szépség, amelyet nem értek. Kérem, hagyják abba!

Jól van, a személy, aki megmutatja az embereknek a képet, talán válaszol, mert az a személy lehet jó és gondoskodó. Nehéz megmondani, hogy ki jó és gondoskodó, amikor semmit nem tudunk a személyről, azt kivéve, hogy másoknak képeket mutogat házokról, de semmi értelme úgy leélni az életet, hogy félelmes dolgokat feltételezünk olyanokról, akiket nem ismerünk.

Biztonságos azt feltételezni, hogy a ház egy zárt szerkezet, és emberek építik.

Különös az a feltételezés, hogy egy háznak személyisége, lelke van. Miért is feltételezné ezt bárki? Ez az igazság. Ez bizony. De különös dolog ez a feltételezés. Sose feltételezzenek ilyesmit.

A másik dolog, amelyben eltér más házaktól, az a gondolkodása. A legtöbb ház nem gondolkodik. Ennek a háznak vannak gondolatai. Ezek a gondolatok nem láthatóak egy képen. Sem személyesen. Mégis utat találnak a világba. Főképpen az álmokon keresztül. Miközben egy személy alszik, a háznak talán hirtelen támad egy gondolata: a bézsarna nem katalizátora az érzelmeknek. Gyakorlatias és unalmas. Senki sem kiált föl a bézsarna egyetlen árnyalata láttán sem. Vagy egy másik gondolat: Istenem, az idő! Mi is az idő? És az alvó személy is megtapasztalhatja ezt a gondolatot.

Ezeket a gondolatokat meg lehet osztani a zuhany alatt. Mogorva gondolatok. Dühös gondolatok. Gondolatok, amelyeket nem kellene végiggondolni, még mielőtt hatnának az emberekre. Emilyen gondolatok (halk torokhangú morgás), vagy amolyanok (reccsenő ujjak, ökölbe szorított kéz, összeszorított fogak, a szemek nem sugároznak új információt, a víz egy merev arcon csurog).

A gondolatok mindenütt ott vannak. Néha eléggé prózaiak és praktikusak. Ezek a gondolatok olyanok, mint az ágy feje mögött a szárazfalazatban rágcsáló rágcsáló.

Abban viszont nem tér el más házaktól, hogy emberek laknak benne. Ebben például egy nő lakik.

Képzeldenek el egy nőt!

Ügyes munka.

Lakik itt még egy fiú is, még nem egészen férfi. Tizenöt éves. Tudják, hogy van az.

Képzeldenek el egy tizenöt éves fiút!

Semmi. Ez egyáltalán nem jó. Próbálkozzanak újra!

Nem.

Nem.

Jó, hagyják abba!

Magas. Csontos. Kurta a haja, hosszúak a fogai, amelyeket tudatosan elrejt, amikor mosolyog. Többet mosolyog, mint gondolja.

Képzelsenek el egy tizenöt éves fiút!

Nem. Közel sem.

Az ujjai úgy mozognak, mintha nem lenne bennük csont. A szeme úgy mozog, mintha hiányozna belőle a türelem. Van nyelve, amely naponta változtatja a formáját. Van arca, amely naponta más formájú. A csontszerkezete, a színezete, és a haja mindennap más. Másnak tűnik, mint amire emlékszünk. Mindig más, mint volt.

Képzelse el!

Jó. Ez tényleg nagyon jó.

A neve Josh Crayton.

Az asszony neve Diane Crayton. Aki Josh anyja. Magát látja Joshban.

Josh sok dologra hasonlít. Állandóan változtatja alakját. E tekintetben különbözik a legtöbb vele egykorú fiútól. Sok dologra gondol egyszerre, gondolatai közül sok az ellentmondásos. Ebben a tekintetben hasonlít a legtöbb vele egykorú fiúhoz.

Josh néha egy gezerigóra vagy kengurura, esetleg Viktória-korabeli szekrényre emlékeztet. Különböző formái néha összeolvadnak: halfeje van elefántaggyal, hozzá olyan szárnyai, mint a királylepkének.

– Nagyon sokat változtál, amióta nem láttalak. – Ezt gyakran mondják neki az emberek. Minden kamasznak ezt mondják, de sokkal komolyabban gondolják, ha Joshról van szó.

Josh nem emlékszik, hogy nézett ki legutóbb, amikor egy adott személy utoljára látta. A legtöbb fiatalhoz hasonlóan mindig az adott pillanatban élt, sose máskor.

Volt egy lány, aki tetszett Joshnak, de neki csak olyankor tetszett Josh, ha éppen kétlábú volt. Josh nem mindig szeret kétlábú lenni, és ezt a hírt kiábrándítónak találja. Volt egy fiú, aki tetszett Joshnak, de neki akkor tetszett Josh, ha olyan formája volt, mint egy cuki állatkának. Josh mindig szeret cuki állatka lenni, de a *cukit* szubjektíve másképp értelmezi, mint a fiú. Ez újabb kiábrándulást jelentett Joshnak és a fiúnak is, aki egyáltalán nem találta cukinak az óriás százlábúakat.

Diane minden alakjában szerette Josht. Ő maga nem változtatta az alakját, csak a fokozatos eltérések jelentek meg rajta, amelyek a kor fokozatos változásával jártak.

Josh néha próbálta megviccelni Diane-t, amikor egy aligátor, egy denevérfelleg, vagy egy égő ház formáját vette föl.

Diane tudta, hogy óvatosnak kell lennie, mert hátha tényleg egy veszedelmes hullővel, vagy veszettséget hordozó, repülő emlősökkel, esetleg égő házzal van dolga. De amint megértette a helyzetet, megnyugodott, és úgy szerette a fiút, amilyen formát öltött éppen, és ahogy kinézett. Végtére is egy kamasz anyja volt.

– Kérlek, ne sivítózz, és ne nyüzsögj a faliszekrényekben!
– mondta. Fontos, hogy meghúzzuk a határokat.

Josh néha emberformát ölt. Ilyenkor gyakran alacsony, pufók képű, kövérek és szemüveges.

– Te így látod magad, Josh? – kérdezte egyszer Diane.

– Néha – felelte Josh.

– Szereted, ha így látod magad? – folytatta egyszer Diane.

– Néha – válaszolta Josh.

Diane nem erőltette a dolgot. A kurta válaszokból érezte, hogy a fiú nem akar sokat beszélni erről.

Josh szeretett volna tovább beszélgetni az anyjával. Kurta válaszai azt jelezték, hogy nem tudja, hogyan kell jól társalogni.

– Mi van? – kérdezte egy kedd este. Sima, ibolyaszín bőre, hegyes álla, vékony, szögletes válla volt.

A tévé nem volt bekapcsolva. A tankönyv nyitva volt, de senki nem olvasta. A telefon világított, egy kemény hüvelykujj ütögette a billentyűket.

– Gyere, beszéljessünk! – mondta Diane a résnyire nyitott ajtóból. Nem akarta teljesen kinyitni. Nem az ő szobája volt. Nagyon erősen igyekezett. Aznap egy könnyet adott el Jackie-nek. Jó érzés volt, hogy akad egy ember, aki értéket tulajdonít valaminek, amit ő csinál. Továbbá abban a hónapban a kiadások magasabbak voltak a szokásosnál, szüksége volt a pénzre. Végére is egyedülálló szülő volt.

– Miről?

– Bármiről.

– Tanulok.

– Tanulsz? Nem akarlak zavarni tanulás közben.

– Ping – tette hozzá a telefon.

– Ha tanulsz, akkor megyek – folytatta az asszony, úgy téve, mintha nem hallotta volna a telefont.

– Micsoda? – kérdezte Josh egy másik estén. Kedd volt, vagy nem volt kedd. A bőre halvány narancssárga volt. De lehet, hogy mély tengerészké. De lehet, hogy sűrű borosta meredezett a szeme alól. Vagy egyáltalán nem látszott a szeme, mert kosszarva árnyékot vetett rá. Legtöbb este ez volt a helyzet. Ez volt a szülőség kis adagokban, többször ismételve.

A tévé nem volt bekapcsolva. A tankönyv nyitva volt, de senki nem olvasta. A telefon villogott.

– Hogy vagy? – kérdezte néha Diane.

Néha pedig azt: – Mit csinálsz?

Néha meg azt: – Csak benéztem hozzád.

– Josh – mondta néha Diane este, az ajtóban állva. Néha kopogtatott. – Josh – ismételte meg néha hosszú csend után. – Josh – néha nem ismételte meg a következő hosszabb csend után.

– Pont, pont, pont – felelte néha Josh. Nem hangosan, de úgy, mint egy képregény szóbuborékjában. Úgy képzelte, más dolgokat is mondhatna, de nem tudta, hogyan.

Legtöbbször nem szeretem a taftot, gondolta a ház, és Diane megosztotta vele ezt a gondolatot.

– Josh – mondta Diane sötétvörös Fordjának anyósülésén.

– Mi van? – kérdezte a vezetőülésről a farkaspók.

– Ha meg akarsz tanulni vezetni, muszáj elérned a pedálokat.

A farkaspók megnyúlt, két középső lába leért a kocsi padlójára, és gyengéden megérintette a pedálokat.

– Az utat is látnod kell, Josh.

A pók testéből egy tizenöt éves fiú hajas feje és arca bukkan elő, a potroh egy főmlősféle törzssé kerekedett. A lábai tüskések és hosszúak maradtak. Dögösnek tartotta, ha farkaspók alakjában vezet. Tényleg menő volt, csak nehezen irányította az autót. Fontosnak tartotta, hogy menő legyen vezetés közben, bár nem tudta, miért.

Diane lenézett rá. Josh teljesen emberi volt, nem számítva néhány tollat a hátán és a vállán. Diane látta, ahogy kilógnak az ingujj alól, de úgy döntött, hogy nem minden csatát érdemes megvívni.

– Ember alakban vezess!

Diane magát látta Joshban. Ő is volt kamasz. Megértette az érzelmeket. Együtt érzett. Nem tudta, mivel, de együtt érzett.

Josh duzzogott, de Diane emlékeztette rá, hogy ha az ő kocsiját akarja vezetni, akkor be kell tartania az anyja szabályait, amelyek szerint nem lehet hét centis farkaspók. Emlékeztette a fiút a biciklijére, és hogy az is tökéletesen észszerű eszköz a helyváltoztatáshoz.

Diane-nak nem csupán azért kellett különösen sok türelemmel oktatni a fiát a vezetésre, mert Josh ragaszkodott a folyamatos alakváltoztatáshoz, hanem mert ráadásul a kocsinak kézi sebváltója volt.

Képzeld el, hogy egy tizenöt éves kamaszt tanítanak vezetni egy kézi sebváltós kocsiban. Először is le kell nyomni a kuplungot. Azután az egyik pohártartónak meg kell súgni egy titkot. Ez Diane-nál könnyű volt, mert nem lévén különösebben barátkozós, vagy nyílt természet, nála minden hétköznapi apróságból lehetett titok. Joshnál nehéz volt, mert a kamaszok életében a leghétköznapibb apróság is olyan titok, amit nem szívesen árulnak el a szüleiknek.

A kuplung és a titok után a vezetőnek meg kell markolnia a sebváltókart, amely egy szilánkosan tört fadarab a műszerfalban, addig kell rázni, amíg valami – bármi – történik, és ezzel egyidejűleg be kell kopogtatni egy számsort a volánon levő billentyűzettel. Mindenközben valamelyik meghatározatlan, ámde fenyegető kormányügynökség napszemüveges ügynökei ülnek az utca túloldalán egy erősen elsötétített üvegű fekete szedánban, és fényképeznek (továbbá olykor integetnek). Mindez súlyos nyomás olyasvalakin, aki először vezet.

Josh gyakran kétségbe ejtette az anyját. Ez azért volt, mert Diane nem a legjobb tanár. Meg azért is, mert Josh sem a legjobb tanuló. De voltak más okok is.

– Josh, hallgatnod kell rám – mondta Diane.

– Figyelek. Tényleg figyelek – felelte Josh, noha egyáltalán nem figyelt.

Diane élvezettel vitatkozott Joshsal a vezetésről, mert olyankor beszélgetéssel töltötték az időt, erősítették kapcsolatukat. Nem volt könnyű egy kamasz anyjának lenni. Josh is élvezte ezeket az alkalmakat, de ennek nem volt tudatában. A felszínen boldogtalan volt. Csak az autót akarta vezetni, és nem akarta megcsinálni azt a sok mindenfélét, amelyek lehetővé teszik az autóvezetést, például hogy vesz egy autót, és megtanul vezetni.

És néha azt mondta: – Miért nem taníthat meg apa a vezetésre? – mert tudta, hogy ez a kérdés fáj az anyjának. Rosszul

érezte magát, amiért bántotta az anyját. Diane is rosszul érezte magát. Ültek a kocsiban, és rosszul érezték magukat.

– Jól csinálod – mondta egyszer Diane Joshnak, és ez nem volt kapcsolatban semmivel, csak igyekezett kitölteni a csöndet.

Akkor hát máskor nem csinálom jól, gondolta Josh, mert nem értette, miért mondja ezt az anyja.

– Kösz – felelte hangosan, így próbálta kedvességgel kitölteni a csöndet.

– Még sokat kell dolgoznod. – Ezt nem mondta Diane. – Sajnálom, hogy az apád nincs itt. – Ezt sem mondta. Ahogy azt sem, hogy: – De én úgy igyekszem, Josh. Igyekszem, igyekszem, igyekszem. – Jó erős volt az önuralma.

Nagyon jól vezetek, gondolta gyakran Josh, még akkor is, amikor túl közel kanyarodott a sztráda korlátjánál, felugratott a járdára, és nem volt hajlandó megadni az elsőbbséget a csuklyásoknak, aminek eredményeképpen városszerte órákra elakadt a közlekedés. Night Vale közlekedési szabályai bizánci jellegűek, a bennfentesek és a civil sofőrök ellentétén alapulnak.

Vezetési gyakorlataik gyakran végződtek a „Jól csinálod” és „Kösz” kifejezésekkel, majd rövid szünet után szétváltak, és elvonultak néma szobáikba. Később Diane kopogtatott, és azt mondta: – Josh – és Josh vagy válaszolt, vagy nem.

Ez fájt Diane-nak. Nem volt tudatában, mégis fájt neki.

– Josh – mondta naponta többször, többféle okból.

Josh szerette az anyját, de nem tudta, miért.

Diane szerette a fiát, és nem érdekelte, miért.

Abban is különbözött ez a ház a többitől, hogy titokban egy arctalan öregasszony élt benne, noha ez a történet szempontjából érdektelen.

KING CITY – mondta a papír.

Jackie még sosem félt életében. Óvatosságot, bizonytalanságot, szomorúságot és örömet már érzett, és ezek hasonlósak a félelemhez. De magát a félelmet még sosem érezte.

Ekkor sem.

Elkezdte a zárás munkáját: letörölgette a mosdókagylót, felsöpörte a padlót, megigazította a vastag ponyvát azokon a tárgyakon, amelyek tilosak vagy titkosak voltak, mint az időgép, amelyet Larry Leroy lopott el a Tiltott Technológiák Múzeumából, továbbá a tollak és ceruzák (íróeszközök, amelyeket a közjó érdekében régen betiltottak Night Vale-ben, ámbár titokban mindenki használta őket).

A papír még mindig a kezében volt. Nem volt tudatánál, nagyjából mindent öntudatlanul csinált, mégis ez volt a helyzet. Még mindig ott volt. Tompa ceruzával írva. Elmaszatolva. Foltosan. Kapkodó kézírással. Letette a pult megrepedt üveg-tetejére.

Ideje volt megegetni az élő zálogtárgyakat. Mert néhány zálogtárgy élt. Némelyik kutya volt, mások nem.

Most fények voltak a sivatagban. Alacsony fénybuborékok jöttek-mentek. Korábban még sosem látott ilyesmit. Nem törődött velük, ahogy mással sem, ami nem tartozott napjai szűk köréhez.

Mindig voltak olyan dolgok, amelyeket korábban sose látott Night Vale-ben. Ott volt az a férfi, aki mellett elment a sivatagban: egy kaktusz tetején ült egy ollóval, mintha frizurát akarna csinálni a kaktusznak. Ott volt a kaktusz, amelyen dús haj nőtt. Ott volt a nap, amikor a kis repedés,

amely mindig is látható az égen, hirtelen szétnyílt, és számos pterodactylus röppent elő belőle. Később kiderült, hogy csupán pteranodonok, és fölösleges volt a pánik.

Végzett a leltározással. A papír a kezében volt.

– KING CITY – mondta a papír.

Hogy került oda?

– Hogy került ide? – kérdezte. A kutyák nem feleltek. A kevésbé érző lények sem.

Betette a cédulát egy fiókba a hátsó szobában, az asztalba, amelyet nem használt nem létező munkája elvégzésére.

Nem volt más teendője, csak a zárás. Ha őszinte akart lenni, márpedig erre törekedett, valamilyen ürügyet keresett, hogy ne kelljen távoznia. Ha őszinte akart lenni, márpedig erre törekedett, a padló már eleve is elég tiszta volt. Egy pillantás az üvegen túlra. A sivatagból eltűntek az alacsony fénybuborékok. Semmit sem látott, csak egy távoli repülőgépet, amely vörösen pislogva keresztülvánszorgott az égen. Sebezhető volt a hatalmas nagy semmiben, ahogy elvillogtatta fakóvörössel az üzenetet: HELLÓ, AZ ÉLET EGY APRÓ SZIGETE VAN ITT, NAGYON KÖZEL AZ ŰRHÖZ. IMÁDKOZZATOK ÉRTÜNK! IMÁDKOZZATOK ÉRTÜNK!

A cédula a kezében volt.

– KING CITY – mondta a papírlap.

Jackie először érzett félelmet, de nem tudta, mi az.

Hosszú életében először kívánta, bár lenne egy barátja, akit felhívhatna. Tudta, hogy a középiskolában voltak barátai, noha a középiskola emléke távoli és bizonytalan volt. Barátai nem álltak meg tizenkilenc éves korukban. Öregedtek, teljes életet éltek. Igyekeztek tartani a kapcsolatot, de az ilyesmi nehéz, amikor az embernek beindul a pályafutása, jönnek a gyerekek, aztán a nyugdíj, Jackie meg közben folyvást tizenkilenc maradt.

– Szóval még mindig tizenkilenc vagy? – kérdezte Noelle Conolly, amikor legutoljára beszéltek telefonon. A neheztelés

tisztán hallatszott a szavaiból. – Ó, Jackie, nem gondoltál még arra, hogy legalább húszéves légy?

Másodikos spanyolon barátkoztak össze, azonban Noelle ötvennyolc volt, amikor végre föltette ezt a kérdést Jackie-nek, a lánynak úgy tűnt, émelyítően anyáskodó hangon. Jackie meg is mondta neki, mire Noelle nyíltan lenéző hangra váltott, ennek következtében mindketten letették a telefont, és azóta nem álltak szóba egymással. Az emberek, akik megöregszenek, azt képzelik, hogy bölcsebbek is, gondolta a lány. Mintha az idő egyáltalán jelentene valamit.

Ahogy állt papírral a kezében, magától megszólalt a rádió. Mindig ezt csinálta esténként. Cecil Palmer a Night Vale-i Közösségi Rádió műsorvezetője beszélt hozzá. Hírek, a közösségi kalendárium, közlekedés.

Mindig meghallgatta Cecilt, amikor csak tehetette. A város nagy része ugyanígy tett. Jackie-nek otthon volt egy kis rádiója, mindössze hatvan centi széles és fele olyan magas. Hordozható típus volt („hét kg alatt!”), gyöngyház fogóval, és élesen megdőlt, tátott csőrű sasokat faragtak a felső sarkába.

Az anyja adta neki a tizenhatodik születésnapjára, akármilyen régen is volt, és Jackie kedvenc tulajdonának számított a lemezgyűjteményével együtt, bár azokat sose hallgatta meg, mert még nem volt engedélye saját lemezjátszóra.

Cecil Palmer a mindennapi élet borzalmairól beszélt. Szinte minden adás a fenyegető végzetről vagy a halálról szólt, vagy ami még rosszabb, a hosszú, meddő életéről, amely a végzettől vagy a haláltól való félelemben telik. Nem mintha Jackie tudni akarta volna a világ rossz híreit. Csak éppen szeretett üldögelni hálószobája sötétjében, takarókba és láthatatlan rádióhullámokba burkolózva.

Az élet tele van stresszel. Ez mindenütt igaz. Night Vale-ben azonban sokszorosan az. Dolgok lappangnak az árnyékban. Nem a szorongó elme kivetülései, hanem konkrét lények, amelyek konkrétan lappanganak az árnyékban. Minden

kirakat mögött, minden utca alatt, minden fönt lebegő helikopterben összeesküvések rejtőznek. És akkor még ott van az élet ízetlen tragédiája. Születés, halál, jövés-menés, a szubjektivitás és a handabandázás szakadéka köztünk és mindenki más között, akik fontosak nekünk. Az élet egy bánat, mondta egyszer egy ember, anélkül hogy különösebb ügyet csinált volna belőle.

De amikor Cecil beszélt, ki lehetett engedni egy kicsit. El lehetett engedni az aggodalmakat. El lehetett engedni a kérdéseket. El lehetett engedni az elengedést.

Mindazonáltal Jackie nem tudta elengedni a papírlapot. Kinyitotta a kezét, és figyelte, ahogy a padlóra hullik. Rámeredt. A padlón hevert. „Pont, pont, pont”, mondta a papír üres hátlapja, bár nem szó szerint, inkább úgy, mint egy képregény szóbuborékja. A lány csak bámulta, a papír meg csak hevert és hevert, azután Jackie pislogott, és a papír máris a kezében volt.

– KING CITY – mondta.

– Így sehova sem jutok – mondta a lány nagyjából senkinek, sem a kutyáknak, sem a Lénynek, amely a sarokban lappangott.

Megpróbálta felhívni Cecilt a rádióban, hogy hallott-e valamit a barna zakós férfiről, szarvasbőr kofferrel. Nem emlékezett ugyan, hogy Cecil valaha is említett a műsorában olyan személyt, akire illett a leírás, de egy próbát megért.

Az állomás egyik gyakornoka fölvette a telefont, és megígérte, hogy átadja az üzenetet, de ki tudja, él-e addig szegény gyerek, hogy továbbítsa?

– Rendben – mondta Jackie. – Hé, figyeljen, azt hiszem, az Arbynál van üresedés. Gondolkodott már ezen? A halálózási rátájuk igazán alacsony a térséghez képest.

De a srác már letette. Jól van, nem Jackie dolga olyasvalakinek az életéért aggódni, aki elég vakmerő ahhoz, hogy egy közösségi rádió gyakornoka legyen.

A bolt szép előírásosan be van zárva. Ha még tovább vár, akár kiteríthet egy hálózszakot, hogy itt töltse az éjszakát. Amiről szó se lehet. Így hát riadtan kiment a parkolóba.

Sötétablakos, fekete kupé állt a parkoló végében – az ablak eléggé le volt engedve, hogy Jackie lássa valamelyik meghatározatlan, ámde fenyegető kormányügynökség két nap-szemüveges ügynökét, akik őt bámulták. Egyiküknél kamera volt, amely folyton elsült, de az ügynök láthatóan nem tudta, hogyan kapcsolja ki a vakut. A festett üvegről visszaverődő fény használhatatlanná tette a felvételeket, az ügynök káromkodott, újra próbálkozott, és a vaku megint felvillant. Jackie, mint mindig, most is intett nekik, hogy jó éjszakát.

Talán a Mercedesben kéne laknia. Leeresztett tetővel vezethetne, kipróbálná, milyen gyorsan tud menni, mielőtt a seriff titkosrendőrsége megállítaná. Természetesen nem tette meg. Odament a kocsijához, egy kék Mazda kupéhoz, oldalán kettős, vörös vonallal, amelyet feltehetőleg akkor mostak utoljára, mielőtt megvette volna.

– King City – mondta. A kezében tartott papír helyeselt.

Hiba volt elfogadni, amit a barna zakós ember felajánlott. Nem tudta, mi ez, mit jelent, milyen információt akar közölni és kivel. Azt azonban igen, hogy valami megváltozott. A világ besiklik az életébe. Neki pedig ki kell löknie, a papírlappal és a barna zakós férfival együtt.

Bejelentette szándékait, mert ez kötelező Night Vale polgárai számára.

– Megkeresem a barna zakós férfit, és visszavetetem vele ezt a papírt – mondta. – Eszményi esetben közben semmit sem tudok meg róla, vagy arról, mit jelent ez a papír. – A kocsiban ülő ügynökök mutatóujjukat a fülhallgatójukon tartva szorgalmasan jegyzeteltek.

Kint a sivatagban alacsony fénybuborékok a föld felett. A levegőben vitatkozás, majd éljenzés visszhangja. Hirtelen egy pillanatra egy csupa üveg, csupa szöglet, csupa üzlet

magasház bukkant fel ott, ahol határozottan semmi sem volt homokon kívül, majd egy perc múlva el is tűnt. Újabb fények csúszkáltak, hajlítgatták a levegőt. Ismét a tömegmoraj visszhangja. És fények.

Hátramenetbe kapcsolta a kocsit, és fölkanyarodott az országútra, a papírt kidobta az ablakon, és elégedetten figyelte, ahogy eltűnik mögötte az éjszakában, azután csettintett, ahogy ujjaival megfogta a papírlapot, a papírlapot, ami mindig is ott volt a kezében.

NIGHT VALE HANGJA

CECIL: Helló, hallgatók, itt Cecil, az önök hangja a sötétből, a csöndes suttogó az önök üres éjszakájában, aki most a Night Vale Közösségi Rádióállomás egyik fülkéjéből beszél. Ismertetem az összes hírt és a közösségi eseményeket, amelyekről tudniuk kell, és elhallgatok mindent, ami tilos és veszélyes tudás.

Tehát hírek.

Fények jelentek meg városunk, Night Vale fölött, és most nem a csillagokról beszélek. Senki nem tudja, mik azok a csillagok, vagy hogy mi a szándékuk, de jobbára ugyanabban a rendben állnak, és az itteniek emlékezete szerint sose jelentettek veszélyt. A csillagászok egyre azt fújják, hogy a csillagok a távoli galaxisok távoli napjai, de persze a csillagászok beszédét fenntartással kell fogadni.

Azonban ezek az új fények nem csillagok. Alacsonyan szálló fénybuborékok jönnek-mennek a fejünk fölött. Nem ugyanazok a fények, amelyek időnként több száz méternyire lebegnek az Arby fölött. Azok a fények mások. Azokat megértjük. Viszont ezek az újak nyugtalanítóak.

Szemtanúk jelentették, hogy a fények változtatják a színüket, ha megjegyzéseket tesznek rájuk. Valaki mond valami ilyesmit: „Ó, nézd azt a narancs fényt”, és odamutat. Erre a fény hirtelen besárgul, mire az illető barátai azt válaszolhatják: „Nem, az határozottan sárga”, de addigra ismét narancsszínű. És így tovább.

Ilyen beszámolót kaptunk Chris Bradytól és Stuart Robinsontól Night Vale óvárosából. Chris hozzátette: „Mit gondolsz? Ugye, hogy narancsszínűek?” A fények erre megint besárgultak Stuart pedig azzal zárta le a vitát: „Miért olyan fontos neked, Christopher, hogy mindig igazad legyen?” majd elviharzott, nyomában a mentegetőző Chrisszel.

Mostanáig a fények ártalmatlannak mutatkoztak, hacsak nem megünn közvetlenül alájuk, mely esetben az ártalmatlanság ellenkezője mondható el róluk, akármit jelentsen is ez.

Tegnap este egy városházi sajtótájékoztatón a városi tanács mindenkit emlékeztetett, hogy a Kutya Park közösségünk öröme és hasznára létesült, ezért nagyon fontos, hogy senki se menjen be oda, ne nézzen rá, de még csak ne is gondoljon a Kutya Parkra. Új, fejlett kamerarendszert fejlesztenek ki, amely minden percben figyeli a Kutya Park magas, fekete falait, és ha rajtakapnak valakit, aki be akar lépni oda, azt kényszerítik, hogy belépjen, és sosem hallunk róla többé. Ha csuklyásokat látnak a Kutya Parkban, akkor nem látták őket. A csuklyások tökéletesen biztonságosak, és semmilyen körülmények között ne közelítsék meg őket. A városi tanács azzal fejezte be a sajtótájékoztatót, hogy éles fogaik és érdes nyelvük apró, gyors harapásaival felaprítottak egy nyers krumplit. Ezt követően senki sem kérdezett, noha néhány sikoly még hallatszott.

Kódolt rádióhullámokon hírt kaptunk egy új bolt megnyitásáról: Lenny Alkalmi, Kertészeti és Gépalkatrész Áruháza az, egy a közelmúltban még használaton kívüli raktárban, amelyet eredetileg a kormány használt azokra a rendkívül bizalmas és titkos kísérletekre, amelyekről a múlt héten beszéltem önöknek. A Lenny új és hasznos forrása lesz a kertrendezési és dekorációs felszerelésnek, továbbá módot ad rá, hogy a kormány megszabadulhasson az összes géptől, eredménytelen kísérlettől és veszélyes anyagtól, amelyek miatt egyébként olyasmire kellene pazarolni a pénzt, mint „biztonságos tárolás” vagy „betonszarkofág az idők végezetéig”.

Jöjjenek el Lennyhez a nagy, nyitó leárazásra! Találjanak meg nyolc nemzetbiztonsági titkot, hogy kapjanak egy ingyen emberrablást agymosással, és akkor majd elfelejtik, hogy megtalálták őket!

És most következik a Szórakoztató Tudományos Gyereksarok!

Amit az érzősségről tudunk. A homok érző. A sivatag érző. Az ég nem érző. A növények időnként érzők. A kutyák a legérzőbbek. Mi nem vagyunk érzők. A bolygó, mint egész, érző. A részek, amelyek az egészet alkotják, nem érzők. A lyukak érzők. Mi nem vagyunk érzők. Az ajándékkártyák érzők, amíg érvényesek. Azok az államok, amelyekben tilos érvényteleníteni az ajándékkártyákat, megteremtették a halhatatlan érzőséget. A pénz nem

érző. A magántulajdon fogalma érző. A homok érző. A sivatag érző. Mi nem vagyunk érzők.

Ez volt a Szórakoztató Tudományos Gyereksarok!

Biztonságban van a személyazonosságuk, kedves hallgatóink? Manapság olyan sok információt tárolnak az adatbázisokban, hogy nem egészen biztosan érezhetjük biztonságban a saját személyazonosságunkat. Bőven vannak csalók, akik igyekeznek megszerezni az önök hitelkártyájának számát, a társadalombiztosítási számát, a polgári személyi számát, a szomszédok követési számát, és így tovább.

Nem telik el hét, hogy ne hallanánk arról, hogy valamelyik adatbázist feltörték, akár a friss tojást a pult gránitlapján, és mindenüvé kifolynak a személyi adatok, a személyiségtolvajok pedig föllefetyelik, mint a kutya, amelyet odaengedtek a konyhai pulthoz, és szereti a nyers tojást.

Néhány tipp, hogy miként védjék meg a személyiségüket Night Vale-ben. Gyakran változtassák jelszavaikat a számítógépben. Legtöbbünknek nincs törvényes engedélye a számítógép használatára, de mindenképpen gyakran váltogassák a jelszavakat arra az esetre, ha egy napon engedélyezik a használatát. Továbbá hordjanak álarcot, amikor megjelennek a nyilvánosság előtt, a házszámot pedig fújják feketére egy palackos festékszóróval.

Végül a legtöbb személyiséglopás annak a következménye, hogy az adatbázisokat nem kezelik biztonságosan. Hogy mi a tanácsom? Sose kerüljenek bele egy adatbázisba se.

Ezek voltak a műszaki hírek.

A szünet után néhány különleges klip következik legújabb, háromórás interjúmból, amelyet magammal készítettem. Ebben kifaggatom magam az indítékaimról, hogy milyen helyet foglalok el az életben, és miért nem egy másik helyet foglalok el az életben, hogy ez kinek a hibája, és miért mondtam egyszer azt a kínos dolgot.

Diane egy ideje nem látta Evant vagy Dawnt az irodában. Tulajdonképpen napok óta.

Diane alig beszélt Evannel. Dawnnal beszélt néha. Nem voltak barátok. De azért kedvelték egymást. Dawn a marketingosztályon dolgozott. Diane tulajdonképpen szintén ott dolgozott, de kizárólag az adatbázissal foglalkozott.

Az adatbázis egy névsor volt, ugyanakkor tartalmazta a nevekkal kapcsolatos személyi adatokat. Mindenhol volt egy fénykép és a nevekhez tartozó történetek. Mulatságos volt fogni egy életet, majd egyetlen numerikus azonosítóvá tömöríteni, hogy elhelyezhessék valamelyik altáblázatban. Mert noha ez mérhetetlenül személytelen és leegyszerűsítő módszer volt, sok tízezer numerikus azonosítóval és százezer-nyi altáblázattal kombinálva egy adatbázis meg tudta mondani, hogy az emberek hogyan viselkednek.

Néha, amikor volt egy kis szabadideje – munka közben gyakran előfordult – Diane az adatbázisából információkat keresett ki emberekről. Fényképeket, történeteket vagy videókat keresett, és ezeket az adatokat bejelölte az aktájukban. Ez nem volt szükségszerűen hasznos, de meg lehetett ismerni belőle az embereket. Diane-nak a munkája és Josh nevelése mellett csak kevés ideje maradt barátkozni vagy randevúzni.

Amikor a marketingosztálynak szüksége volt az adatokra Diane adatbázisából, rendkívül bizalmas információkat használtak föl a levelezésükben, nem csupán azért, hogy személyre szabják az árubemutatókat, de azt is értésére adják a célszemélynek, hogy „maga annyira fontos nekünk, hogy mindenben lenyomoztuk az életét”. A vevőknek sokszor annyira

hízelgett ez a gesztus, hogy köszönő leveleket küldtek. „Hogy találták ki mindezt?” vagy „Kik maguk, emberek?” vagy „Erről senkinek nem beszéltem, honnan tudják?”

Diane főnöke, Catharine, olvasta ezeket a leveleket és olykor tudatta Diane-nal, mennyire boldog volt mindenki, amikor megkapta a szóróanyagokat, és milyen hasznos tagja Diane a cégnek. Diane néha szerette volna megkérdezni Catharine-t, mit árul valójában a cégük, ám tudta, hogy nem az ő dolga efféle kérdéseket föltenni.

A legtöbb ember Night Vale-ben tudott arról, hogy vannak információk, amelyek tilosak vagy elérhetetlenek, mint szinte minden információ. A legtöbb ember Night Vale-ben elevickélt a hazugságok, feltételezések és összeesküvés-elméletek összetákolt keretein belül. Diane hasonlított a legtöbb emberhez. A legtöbb ember ilyen.

Az íróasztala nem abban a fülkesorban állt, ahol a személyzet többi tagjáé. Az ő íróasztala lejjebb volt a folyosón, a számítógépes szoba mellett. Irodája kiszervezte az informatikai részleget, így egyedül Diane ült a szerverek állandó zúgásában.

Ez jó volt, mert Diane így akkor végzett maszek munkát, vagy bonyolított le személyes telefonokat, amikor akart. Ritkán tett ilyet, de az biztos, hogy jó, ha az ember azt teheti, amit akar, és amikor akarja, különösen, ha nem az a típus, aki visszaél az ilyesfajta szabadsággal.

Diane nem az a típus volt, aki visszaél az ilyesfajta szabadsággal.

Mivel azonban az íróasztala messze volt a többiekétől, gyakran érezte magát kívülállónak. Természetesen meghívták a rendszeres irodai programokra, például amikor kis tétekben fogadtak nagy sporteseményekre (Szuper Kupa, Abszurd Kupa, késdobálás, költészet, és így tovább), vagy születésnapokra tortával, búcsúztatókra, amikor a távozó munkatársaknak méhekkal teli piñátákat kellett püfölniük.

Viszont nem vett részt az iroda normális, hétköznapi beszélgetéseiben. Reggelente nem vitatta meg velük a legújabb híreket. Diane kimaradt a munkahelyi közéletből. Tudta, hogy Martellusnak tavaly babája született. Tudta, hogy Tina szereti keresztöltésekkel megörökíteni rég elfelejtett nyelvek imáit. Tudta, hogy Ricardo nem bízik a madarakban. Ám a kapcsolatait korlátozta az iroda geográfiája.

Az évek során megpróbálkozhatott volna azzal, hogy ott hagyja az asztalát, és kapcsolatot létesít munkatársaival. Sosem tett ilyet. Nem lehetett félénknek nevezni, de talán rest volt társasági kapcsolatokat létesíteni. Nem törekedett olyan helyzetekre és kapcsolatokra, amelyek nem tartoztak a mindennapi munkamenethez. Bár az is lehet, hogy félénk volt. Miből lehet rájönni, hogy valaki félénk, ha sosincs ideje új emberekkel találkozni?

Gyakran aggódott amiatt, hogy mivel nincs másik szülő, aki más példát mutatna, Joshra talán átragad az ő félénksége, és majd gondot jelent neki a barátkozás és a kötődés. Bár akkor is, inkább tőle tanuljon félszegséget, mint az apjától bármit.

Hat éve dolgozott ebben az állásban, mert a Big Rico's Pizza pultjánál nem keresett eleget ahhoz, hogy egymaga nevelje föl Josht. A cég fölvette, mert szükségük volt valakire, aki ért az adatbázisokhoz. Diane nem értett az adatbázisokhoz, azonban hamar kiismerte magát a dolgokban, így hát hazudott, hogy megkapja az állást.

Night Vale-ben nehéz álláshoz jutni, mert a rejtélyes, csuklyás alakok máris sok olyan munkát elvégeztek (a parkolóőrét, a térképészét, a kutyás órét), amelyeket más városokban hagyományosan emberek csinálnak fizetésért. Night Vale legtöbb polgárához hasonlóan Diane is dühítőnek találta a helyzetet, ugyanakkor őt is hatalmába kerítette az a kimondhatatlan, reszkető félelem, ami megakadályozta, hogy panaszkodjon.

Az első hetekben haza kellett vinnie a munkát, hogy megtanulja az adatbázis kezelését. Nem volt könnyű, mert még nem kapott engedélyt, hogy bekapcsolja otthoni számítógépét, ráadásul elvonta a figyelmét Joshról. Josh próbált beszélni vele azokban a korai napokban valamilyen koncertről, ahova el akart menni, ő pedig azt felelte, hogy sok a dolga, hagyja békén. Nagyobb szüksége volt az állásra, mint Josh tetszésére.

Később megértette az adatbázisokat, azzá a személlyé vált, akinek hazudta magát, és képes volt mindent elvégezni a munkaidő alatt.

Ha megkérdezték, miből él, azt válaszolta: – Irodában dolgozom. És maga? – Azután elterelte a beszédet valamilyen érdekes diskurzus irányába az életükről, vagy Joshról mesélt. Azért élt, hogy Josht fölnevelje, az irodai munka csupán lehetőség adott hozzá.

Diane valójában sosem beszélt Evannel a munkahelyén. Számos alkalommal látta. Afféle mondatokat váltottak a születésnap meg a piñata bulikon, hogy „Finom a sütemény, ugye?”, vagy „Nahát, pezsgő is van!”, esetleg „Az ég különösen hatalmasnak és végtelennek tűnt ma reggel.” A szokásos locsogás.

Ezért észre sem vette rögtön, hogy Evan nincs a munkahelyén. Ugyanez volt a helyzet Dawnnal. Ám ahogy teltek a napok, távollétük eloszlatta a hivatali beszélgetések unalmát. Néhányan arra gondoltak, hogy Evan és Dawn együtt léptek le. Diane nem volt olyan meghitt viszonyban munkatársaival, hogy rájuk pirítson a pletykák miatt.

Néhányan arra spekuláltak, hogy Evan elhagyta a családját, és titkos életet élt. Mások úgy vélték, személyes problémák állnak a háttérben. Ismét mások szerint meghalt, csak még senki nem találta meg a holttestet.

Catharine, az osztályvezető értekezletet hívott össze, hogy megbeszéljék a két ember távollétét. Ennek főleg gyakorlati

okai voltak, mert a munkájukat el kellett látni. Valaki felajánlotta, hogy elautózik hozzájuk, és megnézi, mi van velük. Catharine azt felelte, hogy az jó lenne.

Diane szinte sose gondolt Evanre. Egy reggel azonban so-
kat gondolt rá. Evan pedig Diane-ra gondolt.

Azon a reggelen felnézett. Evan pár lépésnyire állt az író-
asztalától. Barna zakót viselt. Az öve sötétebb barna volt,
mint a cipője. Mostanában vágatta le a haját. Az arca tiszta és
sima volt. Némán mosolygott.

Nem úgy mosolygott, mint aki a munkatársára vagy ba-
rátjára néz. Úgy mosolygott, ahogy egy idegenforgalmi látvá-
nyosságnál készült fotókhoz szoktak.

A fogai fehérek voltak. Illetve csaknem fehérek. Az egyik,
a bal felső előzáfoga kicsit előbbre állt, mint a többi. A fogai
nem voltak fehérek, de szorosan álltak egymás mellett.

Diane irányába nézett. Nem Diane-ra, hanem mellé. Az
asszony látta a szembogarán. Nem tárgult ki. Túhegynyi volt.
Diane irányába nézett, de a pillantása valahova mellément.
Mosolygott.

Diane köszönt neki. Evan kissé elfordította a fejét.

– Jó visszajönni – mondta.

– Dawn hol van? – kérdezte Diane, hangsúlyozva a nevet.

– Hol van Dawn? – kérdezte Evan, hangsúlyozva az ígét.

A fogai foltosak és girbegurbák voltak.

– Minden rendben, Evan? – kérdezte Diane.

Evan abbahagyta a mosolygást, a bal lábát előre tolt, de
nem helyezte át a súlyát.

Diane telefonja csengett.

Evan kinyújtotta a bal karját, de nem hajlította be a kö-
nyökét. A tekintete valahol Diane előtt állapodott meg.

Diane telefonja csengett.

Evan kinyújtotta az ujjait. Behajlította a jobb lábát, to-
vábbra is anélkül, hogy a súlyát áthelyezte volna a bal lábára.

Diane telefonja csengett.

Evan egy papírlapot tartott az ujjai között. Apró verejtékgöngy alakult ki a felső ajkán. Nem nézett az asszonyra.

Diane telefonja csengett.

A kicsengések között Diane hallhatta Evan nehéz lélegzését. Egész teste remegett az izomfeszültségtől. Evan az asztalra tette a kis papírlapot. Valamilyen írás volt rajta.

Diane telefonja csengett. Felkapta a kagylót, félbeszakítva a csengést.

– Diane Crayton! – kiáltotta a telefonba.

– Szia Diane. Evan vagyok – mondta a fülébe a bádoghang.

– Evan?

Evan továbbra is némán mosolygott. Elengedte a papírt.

– Ma nem tudok bejönni a munkába, Diane – mondta Evan hangja a telefonban. – Megmondanád Catharine-nak, hogy ma nem tudok bemenni?

– Evan! – ismételte meg Diane.

Evan kihúzta magát, mélyen beszívta a levegőt az orrán, azután hosszan kifújta a száján.

– Ma nem tudok bemenni, Diane. Megértetted? – kérdezte a hang a telefonban.

– Azt hiszem, igen.

Evan ismét mosolygott. Diane-ra nézett. Az asszony meglátta az asztalán a cédulát. Nem tudta elolvasni, mi van ráírva.

– Világosan beszéltem, Diane?

– Evan, nem is tudom. Hol vagy? Most éppen merre vagy?

– Ma nem mehetek be.

Diane az asztalán heverő papírlapra meredt. Evan mosolygva nézett Diane felé. Azután megfordult, többé nem nézett rá, de valószínűleg még mindig mosolygott. Gyorsan távolodott az asztaltól, befordult a sarkon, és elindult a folyosón, kikerülve az asszony látóteréből.

– Halló, Evan!

– Szólj Catharine-nak.

– Klikk – mondta a telefon.

Diane letette. Lenézett az asztalán heverő papírlapra. Nem volt ott.

Sietve indult Catharine irodája felé. Útközben megpillantotta Dawnt.

– Szia, Dawn. Hol voltál?

– Szia, Diane. Pár napig otthon betegeskedtem. De már sokkal jobban érzem magam.

– Jól van. Hiányoltunk. Mondd, láttad ma reggel Evan?

– Ki az az Evan?

– Evan McIntyre. Az eladáson dolgozik. Abban a fülkében ül.

Megfordult, és Evan fülkéje felé mutatott. De a fülke helyén egy páfrány és egy üres szék állt egy felhő bekeretezett képe alatt. Diane nem volt biztos benne, melyik felhő az.

– Nem emlékszem rá, hogy valaha is dolgozott volna nálunk Evan nevű – felelte Dawn.

Diane a felhőt nézte. Nem pontosan rá nézett, csak majdnem.

Dawn mosolygott. A foga fehér volt. – Jól vagy?

A felhő semmit sem szólt.